

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Габрово, 17.07.2020 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на първи юли две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СВЕТЛОЗАР РАЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИН КОСЕВ

ДАНИЕЛА ГИШИНА

при секретаря **МАРИЕЛА КАРАДЖОВА** и с участието на прокурор **МИЛЧО ГЕНЖОВ** като разгледа докладваното от съдия **РАЧЕВ** адм. дело № 111 по описа за 2020 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по протест с вх. № 472 от 2.03.2020г. по описа на съда, подаден от прокурор в Районна прокуратура Габрово, против чл. 17, ал.2, в частта „е по-висока между“, чл.19, ал.3 в частта „чл.1 от Приложение № 5“, чл.46, ал.1, изр. Трето и чл.52, ал.1, т.4 от Наредба за определяне размера на местните данъци и такси на територията на община Габрово, съгласно чл.1, ал.2 и 3 от ЗМДТ, приета от Общински съвет – Габрово с Решение № 8 от 27.01.2011г., изменена с Решение № 41/23.12.2019г. /Наредбата/ с искане отмяната на посочените текстове като незаконосъобразни, поради противоречие с норми от по-висок ранг.

В съдебно заседание протестът се поддържа от подалият го прокурор от Районна прокуратура – Габрово, който претендира и присъждане на разноски.

Ответникът – Общински съвет Габрово не изразява становище по протеста. Не се представлява в проведеното съдебно заседание.

Представителят на Окръжна прокуратура – Габрово дава заключение за основателност на протеста и отмяна на атакуваните текстове от Наредба.

Подаването на протеста е съобщено по реда на чл. 188 във връзка с чл. 181, ал. 1 и ал. 2 от АПК, като обявление е публикувано в бр. 41 от 8.05.2020 година на „Държавен вестник“ /л. 828/, обявено е на таблото на Административен съд – Габрово /л. 829/ и на интернет страницата на Върховен административен съд /л. 827/. Не са постъпвали искания за присъединяване или встъпване по реда на чл. 189, ал. 2 от АПК от други лица.

Съдът намира протеста за допустим, като подаден от надлежна страна и срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Наредбата, срещу която е подаден процесният протест, представлява подзаконов нормативен акт, приет от общински съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето. В случая няма данни да е нарушено и уреденото в чл. 187, ал. 2 от АПК правило за еднократност на оспорването на подзаконов нормативен акт.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1-3 във връзка с чл. 146 и чл. 196 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Наредбата за определяне размера на местните данъци и такси на територията на община Габрово, съгласно чл.1, ал.2 и 3 от ЗМДТ е приета от Общински съвет – Габрово с Решение № 253 от 23.12.2008г. /неправилно посочено в протеста като Решение № 8 от 27.01.2011г. – с посоченото е изменено заглавието на Наредбата/. Същата многократно е изменяна с решения на Общински съвет Габрово изрично посочени заглавната ѝ част /л.11/ като последното ѝ изменение е с Решение № 41/23.12.2019г. По делото е приложена цялата документация свързана с приемането ѝ и извършените изменения на отделни нейни текстове.

Съгласно чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ наредбата се издава за прилагане на отделни разпоредби или други подразделения на нормативен акт от по-висока степен, а според чл. 8 от ЗНА всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда, съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени с тях обществени отношения с местно значение. В същия смисъл са и разпоредбите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 3 от АПК. Като компетентни да издават нормативни /подзаконови/ административни актове, разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от АПК сочи изрично овластените от Конституцията или закон органи. Като колективен орган на местното самоуправление по смисъла на чл. 18, ал. 1 от ЗМСМА, общинският съвет е овластен да издава нормативни актове, с които урежда, съобразно нормативни актове от по-висока степен, обществени отношения с местно значение. В чл. 21, ал. 1 от ЗМСМА са изброени правомощията му, а съгласно ал. 2 на чл. 21 от ЗМСМА в изпълнение на правомощията си по ал. 1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. Анализът на тази разпоредба във връзка с ал. 2 на чл. 21 от ЗМСМА, чл. 8 от ЗНА и чл. 76, ал. 3 от АПК сочи, че общинският съвет е компетентният орган да приема наредби, уреждащи обществените отношения с местно значение доколкото това му е възложено от Конституцията и закона. С оглед конкретиката на настоящия случай, приложение намира нормата на чл.1, ал.2 от ЗМДТ съгласно която общинският съвет определя с наредба размера на данъците по ал. 1 при условията, по реда и в границите, определени с този закон.

Изводът от тълкуването на посочените по-горе разпоредби сочи, че общинският съвет е компетентният орган да приема наредби от местно значение, и в частност да приеме наредба, с която да определи размера на данъците по ал. 1 на чл. 1 от ЗМДТ при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ, по силата на законовата делегация по чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ. Наредбата, текстове от която са оспорени с процесния протест е резултат от делегирани от Парламента чрез ЗМДТ нормотворчески правомощия, които правомощия се ограничават до предмета, посочен в чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ.

Съгласно правилото на чл. 192а от АПК /нов – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г./ компетентността на органа за издаване на подзаконовия нормативен акт се преценява към момента на издаването му, а съответствието на подзаконовия нормативен акт с материалния закон се преценява към момента на постановяване на съдебното решение.

1. Относно чл. 17, ал.2, от Наредбата в частта „е по-висока между“

Текстът на чл. 17, ал.2 от Наредбата гласи: „Данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които е учредено право на ползване на предприятие, е **по високата между** отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси, а за жилищните имоти - данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси.

Според протеста, посочената разпоредба в маркираната ѝ част противоречи на правна норма от нормативен акт от по-висок ранг, а именно чл.21, ал.2 от ЗМДТ според която „Данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които е учредено право на ползване на предприятие, е отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната оценка

съгласно приложение № 2.“ Така формулирана законовата норма е неясна, тъй като въпросът „коя е данъчната оценка – отчетната стойност или тази по приложение № 2“ не получава отговор, което създава хаос. Настоящият състав намира, че *de lege ferenda* е необходимо законодателят да внесе липсващата към настоящия момент яснота, /нещо което е сторил общинския нормотворец, определяйки критерий по който да се посочи коя от двете оценки е приложима/. Но спазвайки максимата „*dura lex sed lex*“ съдът ще съобрази с така действащата редакция, въпреки изложените резерви.

Разпоредбата на чл. 17, ал.2 от Наредбата, в протестираната ѝ част, освен, че противоречи на посочения в протеста чл. 21, ал.2 от ЗМДТ, е нищожна. Как се определя данъчната оценка на недвижими имоти върху които е учредено право на ползване на предприятие попада извън предметния обхват на законовата делегация по чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ, даваща правомощия на общинския съвет да определя размера на данъка и е в нарушение на разпоредбата на чл. 8 от ЗНА, като са уредени отношения, които вече са уредени от нормативен акт от по-висока степен. Именно изложеното обуславя нищожността на протестираната разпоредба.

2. Относно чл.19, ал. 3 от Наредбата в частта „чл.1 от Приложение №5“

Текстът на Наредбата гласи В случай че е установено деклариране на повече от едно основно жилище, облекченията по ал. 1 и 2 не се прилагат и данъкът, определен по **чл. 1 от Приложение 5**, се дължи в пълен размер за всяко от жилищата и за периода, в който едновременно са декларирани като основни жилища. Според протеста, цитираната разпоредба в частта ѝ „по чл.1 от Приложение № 5“ противоречи на чл. 25, ал.3 ЗМДТ, според която се дължи в пълен размер данъкът определен по чл. 22 от същия закон. Макар, че посочената разпоредба /чл. 22 от ЗМДТ/ е обявена за противоконституционна с Решение № 4 от 09.04.2019 година по конст. дело № 15/2018 година на Конституционния съд на Република България, разумът, който е вложил законодателя с това препращане е, че се дължи данък в пълен размер. Препращането в Наредбата към чл.1, от приложение № 5 е в противоречие с нормата на чл. 25, ал.3 от ЗМДТ, тъй като приложение № 5 от Наредбата се отнася за определяне на данък върху превозните средства. Вярното препращане би било към приложение № 1 отнасящо се до данъка върху недвижимите имоти.

Протестираната норма следва да бъде отменена.

3. Относно чл.46, ал.1, изр. 3 от Наредбата

Според тази част от нормата заплащането на данъка върху превозните средства се удостоверява с представяне на издаден или заверен от общината документ. Така описана и действаща и към настоящия момент редакция е последно изменена с решение на общинския съвет № 14/29.01.2015 г. Същата не е приведена в съответствие с нормата на чл.60, ал.6, на ЗМДТ, чиято последна актуализация е в сила от 1.01.2018г. и предвижда, че освен чрез издаден и заверен от общината документ /т.2/, заплащането на данъка може да бъде удостоверено и чрез /т.1/ автоматизиран обмен на информация между информационната система за електронно регистриране на извършените периодични прегледи на пътни превозни средства, поддържана от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, и системата за обмен на информация, поддържана от Министерството на финансите в изпълнение на чл. 5а, или съответната система за администриране на местни данъци и такси на общината.

Освен констатираното противоречие с норма от по-висок ранг, тази разпоредба от Наредбата е нищожна по причини, идентични с изложените по-горе /пункт 1/. Със законовата делегация, съдържаща се в чл.1, ал.2 от ЗМДТ, общинските съвети са оправомощени да определят размера на данъците по чл.1, ал.1 от същия закон. Начинът по който ще бъде удостоверено заплащането на съответния данък и в частност този за притежание на МПС, попада извън правомощията на общинския съвет. Освен това в противоречие с разпоредбата на чл. 8 от ЗНА, отново са уредени отношения, които вече са уредени от нормативен акт от по-висока степен.

4.Относно чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата

Според този текст от наредбата лицата, които използват работно място за обучение на чираци по смисъла на Закона за занаятите и извършват патентна дейност от посочените в **т. 10, 12 и 13** на приложение № 4 към Глава втора, раздел VI от Закона за местните данъци и такси, заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответното работно място; намалението се ползва, при условие че към декларацията по чл. 53 е приложено копие от удостоверението за вписване в регистъра на чираците, издадено от съответната регионална занаятчийска камара.

Според протеста разпоредбата противоречи на нормата на чл. 61м, ал.1, т.4 от ЗМДТ, според която данъчно облекчение могат да ползват само лицата посочени в т. 10 на приложение № 4 към Глава втора, раздел VI на ЗМДТ.

Съдът намира, протеста в тази му част за основателен. Общински съвет Габрово, с протестираната разпоредба в противоречие с нормата от ЗМДТ е разширил кръга от лица, имащи право на данъчно облекчение.

Изложеното налага обявяването на нищожността на чл. 17, ал.2, в частта „е по-висока между“ и чл.46, ал.1, изр. Трето и отмяната на чл.19, ал.3 в частта „чл.1 от Приложение № 5“ и чл.52, ал.1, т.4 в частта „т.12 и т.13“ от Наредба за определяне размера на местните данъци и такси на територията на община Габрово, съгласно чл.1, ал.2 и 3 от ЗМДТ, приета от Общински съвет – Габрово с Решение № 253 от 23.12.2008г., последно изменена с Решение № 41/23.12.2019г.

При този резултат на делото, основателно се явява искането на протестиращия прокурор за присъждане в полза на Районна прокуратура – Габрово, сторените от последната разноски в размер 20.- лева.

Водим от горното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на чл. 17, ал.2, в частта „е по-висока между“ и чл.46, ал.1, изр. Трето от Наредба за определяне размера на местните данъци и такси на територията на община Габрово, съгласно чл.1, ал.2 и 3 от ЗМДТ, приета от Общински съвет – Габрово с Решение № 253 от 23.12.2008г., последно изменена с Решение № 41/23.12.2019г.

ОТМЕНЯ чл.19, ал.3 в частта „чл.1 от Приложение № 5“ и чл.52, ал.1, т.4 в частта „т.12 и т.13“ от Наредба за определяне размера на местните данъци и такси на територията на община Габрово, съгласно чл.1, ал.2 и 3 от ЗМДТ, приета от Общински съвет – Габрово с Решение № 253 от 23.12.2008г., последно изменена с Решение № 41/23.12.2019г.

ОСЪЖДА Община Габрово да заплати на Районна прокуратура – Габрово сумата от 20 /двадесет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване и протест пред Върховен административен съд на Република България в четирнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Решението, да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК, като в тридневен срок от разгласяването Административен съд - Габрово бъде уведомен за извършването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/